

Mlado Jutro

št. 43

V Ljubljani, 23. oktobra

1938

Pizmarji

(Iz knjige »ZADNJI PRERIJSKI LOVCEV«, ki jo je napisal Zane Grey)

Orjak z redkim smehljajem ga je opazoval, kako se igra s teleti. Približno petinsedemdeset centimetrov visoka so bila podobna dolgodlakim ovcam. Ušesa in rogovi se na njih še niso razločili. Po barvi so bila mnogo svetlejša ko odrasle živali.

»Nikakega strahu nimajo pred ljudmi,« je rekel Jones, ki se je ves posvetil proučevanju živali. »Toda psov se boje.«

»Enega mojih telet?« je vzkliknil Jones. »Raje poginem od lakote.«

Lačni orjak ni rekel nobene besede več.

Šla sta v južnozahodni smeri. Vse okrog njiju se je lesketalo v ostri arktični puščobi. Za dobrodošel kažipot ni sta mogla uporabiti nobene skale, nobenega grma, nobenega drevesa. Čudežna dežela mraza, bela marmornata pustinja, neskončnost bleščečega mol-

Ko sta se zopet pripravljala na pot proti jugu, sta male ujetnike privezala na sani. Za to sta morala žrtvovati nekaj drv in mesa, vsled česar je Rea resno in dvomeče zmajal z mogočno glavo.

Preteklo je mnogo dni hitre vožnje preko oledenega snega z večurnimi počitki in dremanjem, preden sta lovca spoznala, da sta zašla. Meso, ki sta ga vzela s seboj, sta porabila zase in za pse. Od drv jima je ostalo samo nekaj drobnih polen.

»Ali ne bi zaklala enega izmed telet in kuhala meso, dokler nama preostaja še nekaj drv?« je predlagal Rea.

ka. Pričelo je snežiti, da so psi izpodrkovali. Sneg je zasenčil sonce, po katerem sta se razgledovala. Taborila sta, da bi počakala boljšega vremena. Nju-na hrana je bil prepečenec, razmočen v čajju. V jutranjem mraku je prilezel Jones iz šotora. Nehalo je snežiti. Toda kje so bili psi? Prestrašen jih je začel klicati. Mali, beli grički, raztrošeni tu in tam, so oživali, se vzdignili, stresli, razpadli na koščke in iz njih so se prikazali psi. Snežna plast jim je bila za odejo.

Rea je svoj »Jackoway brez drv« zamenjal z novo frazo: »Kje so volkovi?«

»Zašli so,« je odvrnil Jones z brid-

kim nasmehom.

Proti koncu onega dne, ko sta zopet nadaljevala potovanje, sta z nekega griča na obzorju zagledala dolgo, nizko, valovito progo. Izkazalo se je, da je bil to gozd »malih palic«. Tam sta

čeče in molčeči volkovi so mogoči samo v sanjah.

»Ho! Ho!« je zakričal Rea. »Tu imate sedaj zeleno bleščeče oči, Buff! Pekel ni nič v primeri s temi belimi hudiči. Spravite teleta v šotor in se pri-

se utaborila s srečno zavestjo, da imata drva in da bosta kmalu našla staro pot.

»Imava še štiri prepečence in dovolj čaja za dve porciji,« je dejal Rea. »Po mojem računu sva oddaljena kakih dvesto milj od Velikega Suženjskega jezera. Kje so volkovi?«

V tem trenutku je prinesel nočni veter dolgo zategnjeno, strahotno grozeče tulenje skozi gozd. Psi so dvignili gobce in vohljali po zraku. Rea pa se je naslonil na drevo in zavpil:

»Ho! Ho!«

Zopet je mrzlo tišino pretrgal oni divji krik — ostro stokanje, iz katerega je zvenela lakota severnih pokrajin.

»Po preteku ene minute boste videli tolpo pravih volkov,« je rekel Rea.

Kmalu za tem se je izza pobočja zaslišalo hitro cepetanje. Med preklinjanjem je Rea skočil pokoncu in z mišičasto roko segel po puški. Bele proge so šinile mimo črnih debel. Nato so se priteple nedoločene postave, bele kakor sneg, se zopet oddaljile in tekale sem in tja. Jones je mislil, da so te velike, suhe, snežnobeke živali le volkovi iz Reove domišljije, kajti bile so mol-

pravite, da izpustite pse, kajti bojevati se bova morala.«

Dvignil je puško k ramenu in otvoril ogenj na belega sovražnika. Nekak trgajoč šum je sledil strelom. Toda v tej zmešnjavi ni bilo mogoče določiti, ali je bilo to cepetanje smrtno zadetih volkov, ali pretep živali za mrtve tovariše. Po Reinem vzgledu je tudi Jones na drugi strani šotora otvoril hiter ogenj. Tudi tej salvi je sledilo tiho prerivanje.

»Čakajte!« je zaklical Rea. »Štedite municijo!«

Psi so se trgali na verigah in korajžno zadrževali volkove. Lovca sta zavlekal na ogenj šture in veje, da je visoko vzplamtel in vrgel svetlo luč daleč v gozdove. Na skrajnem robu tega svetlobnega kroga so se premikale bele, nemirne drsajoče postave.

»Bolj se boje ognja, ko naju,« je rekel Jones.

To je bilo res. Dokler je ogenj plamtel in prasketal, so se skrbno skrivali v ozadju. S tem sta lovca pridobila na času, v katerem sta zbrala vsa dosegljiva drva. Proti polnoči, ko sta drva večinoma že požgala, so volkovi postali predrznejši. (Dalej prihodnjič.)

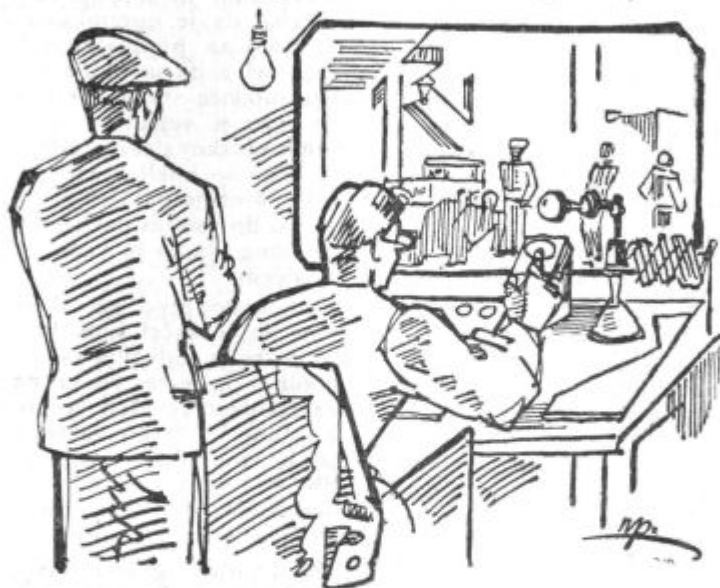
Kako nastane film

Narede jih pa navadno toliko, kolikor mislijo, da jih bo potrebnih, včasih po 50 ali 100, kamor vse mislijo filme prodati. Saj je znano, da igrajo po velikih mestih takšen film v desetih ali še več kinematografih naenkrat, in za vsakega je potrebna posebna kopija.

Kaj pa naslovi filmov in napisji na njih, boste zdaj vprašali? Teh pa na-

najbrž niso neljubi. To so risani filmi, kakor miška Mickey, mornar Popaj, žabez Flip, potem pa tisti barvasti film, kjer imajo glavno vlogo štirje prašički, in filmanje pravljic.

Izdelovanje teh filmov zahteva mnogo truda, seveda ni živih igralcev in pravih pozorišč. Ti filmi morajo biti narisani, sličica za sličico, in šele potem jih fotografirajo. Koliko sličic je

1. Režiser, ki nadzoruje, ali je glas pravilno sprejet na filmski tra-

vadno ne napravijo v ateljejih. Kakor sem že rekel, izdelujejo filme velike družbe. Te družbe imajo svoje podružnice po vseh državah, in v teh podružnicah potem prirede film in mu dajo končno obliko z vsemi naslovi in še drugim, kar je potrebno. Odkar je film izpregovoril, je nastala še druga potreba: da ga izdelajo v več jezikih. To se navadno dogaja že takrat, ko ga snemajo in narede takrat govor v dveh ali pa še več jezikih, časih celo z različnimi igralci. Ponekod pa izpreme samo govoreči del in ga nadomeste z govorom v drugem jeziku. To se seveda opazi po gibanju ustnih posameznih igralcev, čeprav pri filmih, ki jim je namenjena takšna usoda, že vnaprej pazijo, da se na slikah usta igralcev čim manj vidijo.

Toliko bi bilo vredno povedati o filmih, ki jih vidite na platnu in ki izpol-

nijo večji del predstave. So pa še drugi filmi, ki jih tudi poznate in ki vam potrebnih za tak film, ni težavno izračunati. Kratek risan film ima navadno okoli 300 metrov, na vsakem metru pa je 24 slik. Tako je torej na njem nad 7000 sličic, in koliko dela je z vsako posamezno sličico, si bo lahko mislil vsakdo, kdor je že kdaj risal. Ker je izdelava takega filma tako draga, jih tudi napravijo precej manj kakor drugih.

Katera država izdelava največ filmov? Amerika, Združene države. Tam napravijo vsako leto povprečno po 1000 filmov, ki merijo vsi skupaj poldrug milijon metrov. Takoj za njimi pa pride Rusija, ki izdeluje umetniško najboljše filme, in sicer okoli 700, v skupni dolžini okoli 1 milijona metrov. Za njimi sta šele Nemčija in Francija, potem pa Anglija in Italija in Češka.

vaška. V celoti izdelajo na svetu vsako leto okoli 5 do 6 milijonov metrov filmov, ki stanejo skupaj nad 50 milijard dinarjev, to je štirikrat toliko, kakor znaša naš vsakoletni državni proračun. Iz teh števil se najbolje vidi, kako razširjen je film in kakšno moč predstavlja v svetu.

Sicer pa — koliko sploh stane posamezni film? Pogosto vsote, ki si jih niti predstavljati ne moremo. Najdražji dosedanji film je stal okoli 200 milijonov dinarjev našega denarja, to je približno toliko, kakor bi stalo 8000 delavskih hiš po 25.000 dinarjev. Od tega gre navadno večji del za zgradbe, ki jih napravijo za film in potem poderejo, mnogo pa tudi za igralce v filmih, zlasti v tistih, kjer ne nastopajo množice. Glavni igralci v filmih so časih sijajno plačani. Znano je, da ima filmska igralka Greta Garbo po 1 milijon dinarjev tedenske plače. Tako dobro plačanim igralcem seveda ni treba dolgo sodelovati pri filmu. Nekaj let dela, pa si lahko prihranijo toliko denarja, da od njega žive vse življenje v razkošju.

Drugače pa so plačani igralci, ki še nimajo v filmu dosti imena. Ti dobivajo za njihove razmere zelo skromne plače, da komaj žive. Še dosti slabše pa se godi tistim tisočcem, ki nimajo pri filmu stalnega dela, ampak so zaposleni le od časa do časa. Upanje, da bodo postali slavni igralci, jih žene v filmske raje, med katerimi je najbolj znan ameriški Hollywood, ob obali Tihega morja. Tam čakajo in čakajo srečo, pa je noče biti. Morda dobe za kratek čas delo, morda pa tudi ne. Večina jih obupa in prej ali slej se vrnejo razočarani domov, dosti pa si jih tudi v obupu konča življenje ali pa se izgube.

Tako film nima samo svetle strani, ampak tudi temne, tako temne, da si jih ne bi mogel nihče misliti, kdor gleda smejoče se obraze igralcev in igralk na platnu, ki pomeni slavo.

o—o

Zdaj pa še malo o zgodovini filma. Film še ni star izum. Njegovo očetovstvo si lasti več izumiteljev, najbolj verjetno pa je, da ga je prvi odkril Francoz Lumière v osemdesetih letih preteklega stoletja. Prvi film še ni bil tako popoln kakor je sedanji. Takrat je aparat posnel na sekundo komaj 12 posnetkov in ker jih je potem na platnu kazal 16 do 18 na sekundo, so bili

seveda vsi gibi neprirodni. Če bi bil moral na platnu kdo hoditi, se je videlo, kakor bi bil tekel. Tudi okoli je v filmu je bilo prav preprosto. Takrat še niso poznali velikih ateljejev, kakršne imamo dandanes. Takratni ateljeji so bili podobni dandanašnjim gledališkim odrom na deželi. Sploh so smatrali takratni film še kot nekakšno neresno igralkanje z zelo omejenimi možnostmi, drugače kakor dandanes, ko v filmu lahko vidimo prav vse, kar more človeški duh ustvariti. Tudi zanimanje za film ni bilo veliko. Pomisliti je treba, da je opremljena dvorana z aparatom za predvajanje filma zelo draga reč in da so tudi filmi dragi. Zato je mogoče stalno igrati filme samo tam, kjer je verjetno, da bo dovolj stalnih obiskovalcev predstav. Prav zaradi tega so imeli v začetku same potujoče kinematografe, ki so se vozili od vasi do vasi in imeli samo enega ali dva filma, da so ju kazali radovednim gledalcem.

Šele malo pred začetkom svetovne vojne se je začel film bolj razvijati. Takrat se je tudi film sam že toliko izpopolnil, da je res zbujal na platnu videz resničnosti. Med vojno pa je prevzel film še drugo važno nalogo. Postal je izpopolnilo časnikov. Na bojiščih so s filmskimi aparati posneli slike bojev, da so jih potem kazali v zaledju tistim, ki vojne niso poznali.

Pred vojno so bila središča filmske industrije v Franciji, in ameriških Združenih državah. Ker po začetku vojne od onod ni bilo mogoče uvajati filmov v nekatere države, so morale te države začeti same izdelovati filme. Tako je svetovna vojna mnogo pripomogla k razvijanju filma v bivših osrednjih državah, zlasti v Nemčiji.

Po vojni se je sploh povsod povečala delavnost in z njo podjetnost. Film je začel zelo napredovati in je čedalje bolj izpodrival gledališče. Milijoni gledalcev so večer za večerom sedeli v kinih in občudovali igralce na platnu. Z napredkom tehnike se je tudi način izdelovanja filma zelo izboljšal in izpopolnil. Največji gledališki umetniki, ki v poslednjem času niso marali pri filmu sodelovati, so postali njegovi stebri in mojstri. Film je v umetniškem oziru dosegel svoj višek

(Dalje prihodnjič)

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v »Mladem Jutru«. Pisal bi Ti že preje kaj, pa sem se bal tvojega požrešnega koša. Tudi jaz se hočem udeležiti natečaja v »Mladem Jutru«. Vsa ko nedeljo rad čitam »Mlado Jutro« in bi rad videl, da bi bilo obširneje. Poskusiti hočem če mi bo sreča mila. Odgovor na prvo vprašanje novega natečaja je: Mala antanta ima 49 milijonov in Balkanska zveza 62 milijonov prebivalcev. Kakor sem pa čital v »Jutru« mora Češkoslovaška precej ozemlja odstopiti Nemčiji, ter se bo s tem prebivalstvo Male antante nekoliko zmanjšalo. Prav prisrčno Te pozdravlja

Janko Korene, učenec I. a razr. v lj. š. v Sevnici.

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu. Veš, saj bi Ti že preje pisala, pa kaj, ko sem se pa tako bala Tvojega požrešnega koša. Mnogokrat sem se že pripravila do pisanja, pa mi je vedno ta misel prišla v glavo: Jaz se bom sedaj lepo, celo popoldne trudila, da bom napisala pismo. On ga bo potem, kar Tebi nič, meni nič, vrgel v koš. Ha, tako pa ne gre. No, danes sem pa le dobila »korajzo«.

S svojim zadnjim natečajem, si nas hotel preiskusiti, ali res čitamo in shranjujemo »Mlado Jutro«. Kar smo Ti pisali, je čista resnica, veš.

Prvi odgovor se glasi: Mala antanta je imela 49 milijonov duš, ker pa je morala Češkoslovaška odstopiti mnogo ozemlja, zato ima Mala antanta 4 milijone manj in ima samo 45 milijonov duš.

Drugi odgovor: Balkanska zveza pa ima 62 milijonov duš.

Veš, saj bi Ti še kaj več napisala, pa je zunaj tako lepo in sonce me vabi ven, da se ne morem več premagati in moram končati. Pa drugič več! (Upam, da mojega pisma ne boš vrgel v koš!) Te prav lepo pozdravlja

Fanja Zagar, uč. mestne žen. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v »Mladem Jutru«. Ker ga ne shranjujem Ti hočem napisati nekaj o varstvu živali.

Lastavice in druge ptice selilke nas zapuščajo. Za ostale ptičice pa moramo že zdaj skrbeti. Pripraviti moramo njih hišice, da jim že ob prvem snegu lahko natrosimo hrane in jim ne bo treba gladovati. Pomladi, ko bo posijalo toplo solnce nam bodo lepo zapele v zahvalo za našo skrb. Še bolj pa nam bodo koristile z obiranjem škodljivega mrčesa. Tudi domačim živalim moramo pravočasno pripraviti vse potrebno, da jim bo prijetno preživeti zimo. Živini moramo preskrbeti obilo stelje in krme. Kaj, pa za naše pridne pse čuvaje? Dobro je, da imajo njih hišice dvojne stene, da lahko vmes natrosimo žaganja. Potem ne prodre ostri mráz do njih tako hitro. Tudi štaró vrečo ali slamo, mu damo v hišico, da bo imel mehko ležišče. Naše mucice, pa same skrbijo, da so na toplem. Z mijavkanjem nas venomer opozarjajo, da so njih želodčki prazni.

Žalosten čas nastopa jeseni tudi za našo divjad. Prične se lov in vse trepeče v gozdu. Plaho se ozirajo naše ljubke srnice, ko začujejo pasji lajež. Naš ubogi dolgouhec pa vzdihuje: »Oh ta nesrečni lov.« Še bolj žalostno je, ko pokrije dobrovo snežna odeja. Takrat trpe uboge živali glad in mráz.

Zato dragi lovci, spomnite se jih v hudi zimi. Pripravite jim topla zavetišča in dovolj hrane, da tudi one učakajo tako zaželjeno pomlad. Te lepo pozdravlja

Majda Trojar, učenka IV. razr. lj. šole v Št. Vidu pri Stični.

Dragi stric Matic! Že dolgo Ti nisem pisala, ker nisem imela prilike, da bi brala »Mlado Jutro«. Napisala Ti bom nekaj o morskem prašičku. Veš, ljubi stric Matic, meni se zelo smilijo živalice, to pa zato, ker jih skoraj vsak človek sovraži, povrh pa še trpinči. Posebno se mi smilijo divje živali, ker jih lovci streljajo in jim strežejo po življenju. Jaz in moja sestra, bratranec in sestrična, vsi skupaj imamo dva morská prašička. Če jih ne poznaš, Ti jih bom opisala. Obliko imajo tako kakor podgana, samo da nimajo repov in so razne vrste: so z dolgo dlako in kratkodlako. Mi imamo enega s kratko dlako, drugega pa z dolgo dlako. Žalibog so nam prašička z dolgo dlako ukradli. Pa nič se ne raz-

buri, očka nam je obljubil prašička z dolgo dlako, da nam ga bo kupil. Sedaj bi že hotel vedeti, koliko prebivalcev ima Mala antanta. Mala antanta ima 49 milijonov prebivalcev, od teh šteje Jugoslavija 15 milijonov duš in Češkoslovaška tudi 15 milijonov duš. Prav lepo Te pozdravlja

Elga Ludvig, uč. III. r. na Jesenicah.

Dragi stric Matic! Po dolgem času se spet oglašam in Ti sporočam, da sem izpolnil 14. pomlad, skončal šolo in skrbni starši so me dali v moje veliko veselje učiti za ključavničarja. Pošiljam Ti danes svoj zadnji prispevek za ljubo mi »Mlado Jutro« ali čital ga bom še vedno z velikim veseljem. Prosim Te dragi stric Matic če si še kaj priden, nagovori žrebovega strica, da bi mi naklonil še eno lepo knjigo v trajen spomin. Stric Matic zdravstvuj! Sprejmi najiskrenejši pozdrav

Franc Gorenc, ključavničarski učenec, pri g. Plahuta, Mokronog.

Dragi stric Matic! Mala antanta šteje sedaj po žalostnih dogodkih 45 milijonov prebivalcev, kar je še vedno velika sila. Jugoslavija šteje 15 milijonov, Rumunija 19 milijonov in naša bratska republika Češkoslovaška po okrnitvi 11 milijonov. Balkanska zveza pa šteje 62 milijonov prebivalcev. In to; Jugoslavija 15 milijonov, Rumunija 19 milijonov, Grčija 7 milijonov, Turčija 14 milijonov všteti še ČSR, šteje naš zavezniški blok 73 milijonov ljudi. Sloga jači, nesloga tlači!

Franc Gorenc, ključavničarski učenec pri g. Plahuta, Mokronog.

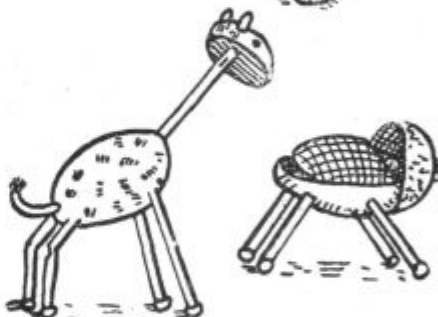
Dragi stric Matic! Komaj sem prebrala novi natečaj, že sem vzela peresnik v roke, ker mi novi natečaj ugađa. Napišem Ti poljubni spis z naslovom:

Požar. Hudo je, če vidimo, da gori hiša ali pa kakšna druga stavba. Takoj po požaru so prebivalci največkrat zelo prizadeti. Prestati morajo mnogo strahu, monoe se celo kdo poškoduje in kar je najhuje, da so naenkrat brez stanovanja in večkrat celo brez hrane. Ljudje obupani hodijo okrog in prosijo milodarov. Tudi sosednja poslopja so večkrat v nevarnosti, da se užgejo in pogorijo. Požar se naznani z alarmom, to je s sireno ali z zvonenjem, da prihite gasilci na pomoč in

pogasijo ali pa vsaj ogenj omejijo. Zato se moramo skrbno varovati, da po neprevidnosti ne zanetimo ognja. Lepo Te pozdravlja

Janež Mimi, uč. I.a raz. drž. meš. nep. real. gimn. v Mariboru.

Kakšne igračke lahko napravite iz želodov

Manko Golar:

Zlati gorica se ...

Zlati gorica se v jeseni in v soncu kopljejo se trte, smehlja se grozdje v mladem jutru — noči s sinjino so zastrte.

Ves dan klopotci ščebetajo, nad njimi sonce žarko raja. in z licem jasnim mesečina se po grabicah sprehaja.

In pesem čričkov se preliva med težko obložene brajde, in kot neveste zale v dalji duhte v jesensko jutro ajde.

Manica:

Škopnik in črne koze

»Jaz kot uradna oseba, sem ukrenil tako in tako,« se je često in rad poba-hal žlobudravi Tone Škopnik, ki se je prišteval k imenitnim, nadpovprečnim ljudem. Sicer Škopnik res ni bil kar tako, kajti ta uradna oseba je bil podo-ben drevesu, ki je razraščeno v več vrhov. Opravljal je službo pismonoše, bil je mrliški oglednik, županov sluga in časih še birič povrhu. Res da je bil njegov delovni okoliš skromna zagor-ska občnina, ali vendar — toliko urad-

Prav tiste dni pa sreča Škopnik tam na poljski poti posestnika Možnarja. Kakor že rečeno, občani za Škopnika niso posebno marali, toda Možnar ga je že celo mrzil. Bilo je namreč v prejš-nji jeseni, ko je šel Možnar nekoč po stezi, ki pelje tik graščinskega vrta. Pri tej priliki je z veje, ki je molela iznad ograje na stezo, utrgal par sliv. Pa ga je že od nekod zapazil Škopnik, ki je ta mali grehek takoj nesel na nos graščinskim. Možnarja radi te malen-

nih opravil v eni osebi — to je nekaj, na kar je bil Škopnik lahko ponosen.

Občanom Škopnik ni bil priljubljen. Njegova gostobesednost jim je prese-dala. Še bolj so mu pa zamerjali tisto preveliko službeno gorečnost, ki je če-stokrat mejila že na zlobnost.

V to mirno občino je nekoč treščila razburljiva vest, da se tu in tam po-javlja strašna bolezen, imenovana »čr-ne kozé«. Ker je ta bolezen nalezljiva, je ondotni župan izdal strogo povelje, naj se povsod, kjer bi se ta nadloga pojavila, poskrbi, da se bolnika takoj odpelje v najbližjo trško bolnišnico.

S tem je padlo na Škopnika novo de-lo, kajti on je bil tisti, ki je razglašal županovo povelje in budno pazil, da se občani v slučaju bolezni res pokorijo županovi odredbi.

kosti niti klicali niso na odgovor, toda mož je vkljub temu imel od nekaj na Škopnika »piko«.

Škopnik, ki je vedno in povsod na-stopal kot uradna oseba, prične z vso resnostjo:

»Možnar, v imenu postave vas vprašam, ali je v vaši družini vse zdravo? To se pravi, da niso morda zašle k vam črne koze — kaj?«

Čez Možnarjev široki obraz švigne poreden nasmeh. A fakoj nato globoko vzdihne:

»Kaj bi tajil — ta spak se pase pri meni že nekaj dni.«

Škopnik zaziija, da se mu vidi v grlo:

»Kako — kaj pravite? — Za Boga, pa tega niti naznanili niste?«

»Nel Nisem naznanil in ne bom, pa

magari če me obesite,« se trdo odreže Možnar in odhiti dalje.

Se tisto popoldne pride potem k Možnarju Skopnik, z uradno čepico na glavi in ogromnim, zamaščenim zapisnikom pod pazduho. Z gospodarjem se srečata na pragu.

»Možnar, jaz kot uradno oseba prihajam v imenu postave, da vidim in ugotovim slučaj bolezni in —«

»Kaj hočete videti?« mu seže v besedo Možnar.

»I, črne koze vendar. Sami ste priznali, da je ta nesreča že pod vašo streho. Sicer ste radi prikrivanja zaslužili ostro kazen, pa — zaenkrat hočem zmižati. Dober človek sem, kar predober!«

»Saj ne prikrivam,« se nasmehne Možnar. »Kar poglejval!«

Nato povede Skopnika v hlev in mu pokaže tam na — tri črnodlake, lepo rejene kozice, ki pozdravijo prišleca z glasnim meketanjem.

»Črne koze ste hoteli videti. Zdaj se jih naglejte po mili volji,« se ponorčuje gospodar in ostavi Skopnika samega pri kozah.

Skopnik bi bil v tem trenutku brez oklevanja raztrgal Možnarja na dvoje, da ni bil mnogo šibkejši od njega. Tako se je pa molče in prihuljeno izgubil iz hleva.

Hvala Marija — dijakinja:

Spomini

In zopet se jesen poslavlja,
umirajo rože drhte,
zbude se v srcih spomini,
ne zabijno tistega dne...

Prišla je vest iz tujine:

»Umrl je od krogla zadet
vaš ljubljani kralj Aleksander!«
zaplakal je z nami slovanski svet.

Za Teboj četrto že leto
zapuščen Tvoj narod ihti,
v hvaležnosti in ljubezni
Ti z rožami grob краси!

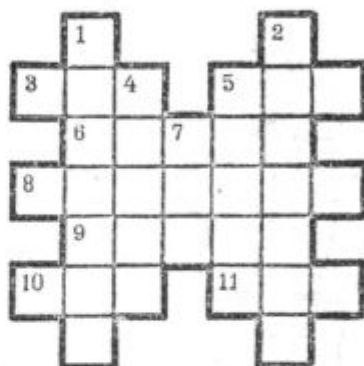
Jožek Mihelič — dijak:

Kadar prosim mamico

Kadar prosim mamico,
da naj dá mi malico;
kruhka belega mi dá,
ki na njem je smetana.

Včasih pa dobim potico,
jabolko in še slaščico;
vse kar prosim rada da, —
zlata moja mamica.

Križanka

Vodoravno: 3 živilo, 5. organ, 6. okrasje, 8. naše severno mesto, 9. gibanje zraka, 10. plačilno sredstvo, 11. divjaško orožje

Navpično: 1. zahrbtnen sladkač, 2. igrača, 4. svetlobna enota, 5. prva postelja, 7. morska žival.

Kvadrat II.

1	2		4
	O		
2	O	I	O
3		O	
4		K	

1. izumljena osnova gibanja; 2. —;
3. predel ob vodi; 4. metulj

Rešitev kvadrata I.

1. otok; 2. tisa; 3. osel; 4. kala.

Rešitev zlogovnice

Slovan — na plani